

عنوان مقاله:

بررسی نشانه های نامتعارف زیبایی در ادب فارسی

محل انتشار:

دو فصلنامه پژوهشهای ادب عرفانی (گوهر گویا)، دوره 2، شماره 1 (سال: 1387)

تعداد صفحات اصل مقاله: 28

نویسنده:

زهرا آقابابائی خوزانی - استادیار زبان و ادبیات فارسی دانشگاه پیام نور مرکز زرین شهر.

خلاصه مقاله:

چه معیارها و نشانه هایی در زیبایی شناسی سنتی باعث می شود که نیاکان ما انسانی را خوب روی بنامند؟ آیا این معیارها در طول زمان دگرگونی پذیرفته اند؟ آیا در دنیای سنتی که به نظر می رسد همه چیز در چهارچوبی مشخص و معین تعریف می شود، زیبایی انسانی نیز تابع یک تعریف جدولی است و چیزی که فراتر یا خارج از جدول زیبایی باشد، نازیباست؟ پاسخ ما این است که گاه در الگوی زیبایی شناسی قدما، نمونه هایی می یابیم که ناظر بر تفاوت دیدگاه زیبایی شناختی گویندگان آنها و سلیقه متفاوت آنها از ذایقه رایج و حاکم بر دنیای سنتی است. این نمونه ها اگرچه اندکند، اما بر این دنیای یکسان و یک شکل و یکسویه رنگی کاملاً متفاوت می پاشند؛ آنگونه که معیارها و نشانه هایی که به نظر اصیل، همیشگی، پایدار و خدشه ناپذیر می آیند، متحول می شوند و دگرگون. گاه خصوصیتی متفاوت اثری عمیق در ذهن شاعر داشته و او را وادار به بیانی متفاوت کرده است، و گاه زیبایی جنبه الحاقی و وارداتی پیدا می کند و بر اثر تعامل با دیگر فرهنگها به اذهان و اذواق راه می یابد.

کلمات کلیدی:

زیبایی شناسی، اندام های انسانی، زیبایی سنتی و نامتعارف، حوزه خراسان، حوزه اراک، سبک موسوم به هندی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1209561>

